

Malazan Yitikler Kitabı 6

STEVEN ERIKSON

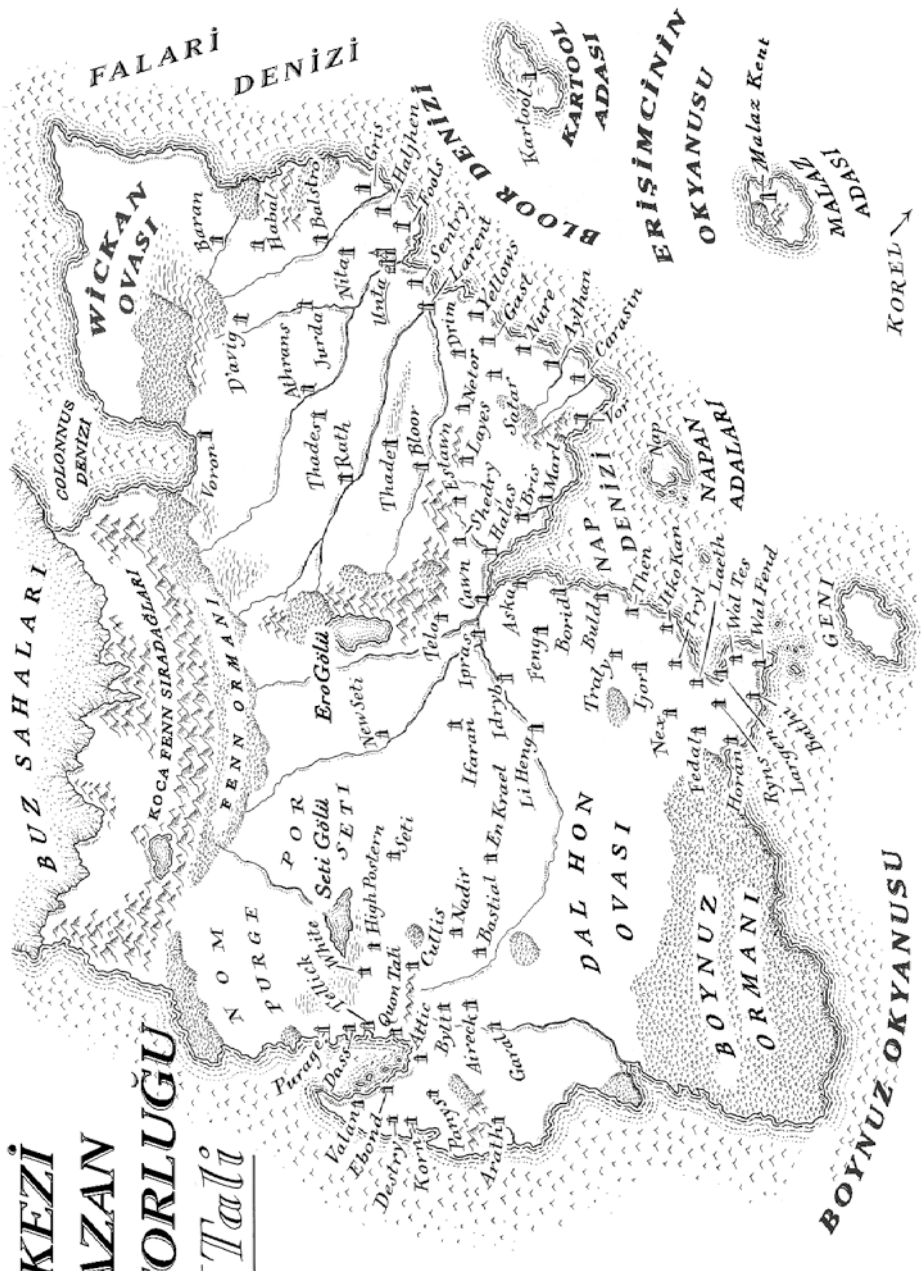
Kemikavcılar

Çeviren: Cihan Karamancı

**MERKEZİ
MALAZAN
İMPARATORLUĞU**
Quon Tali

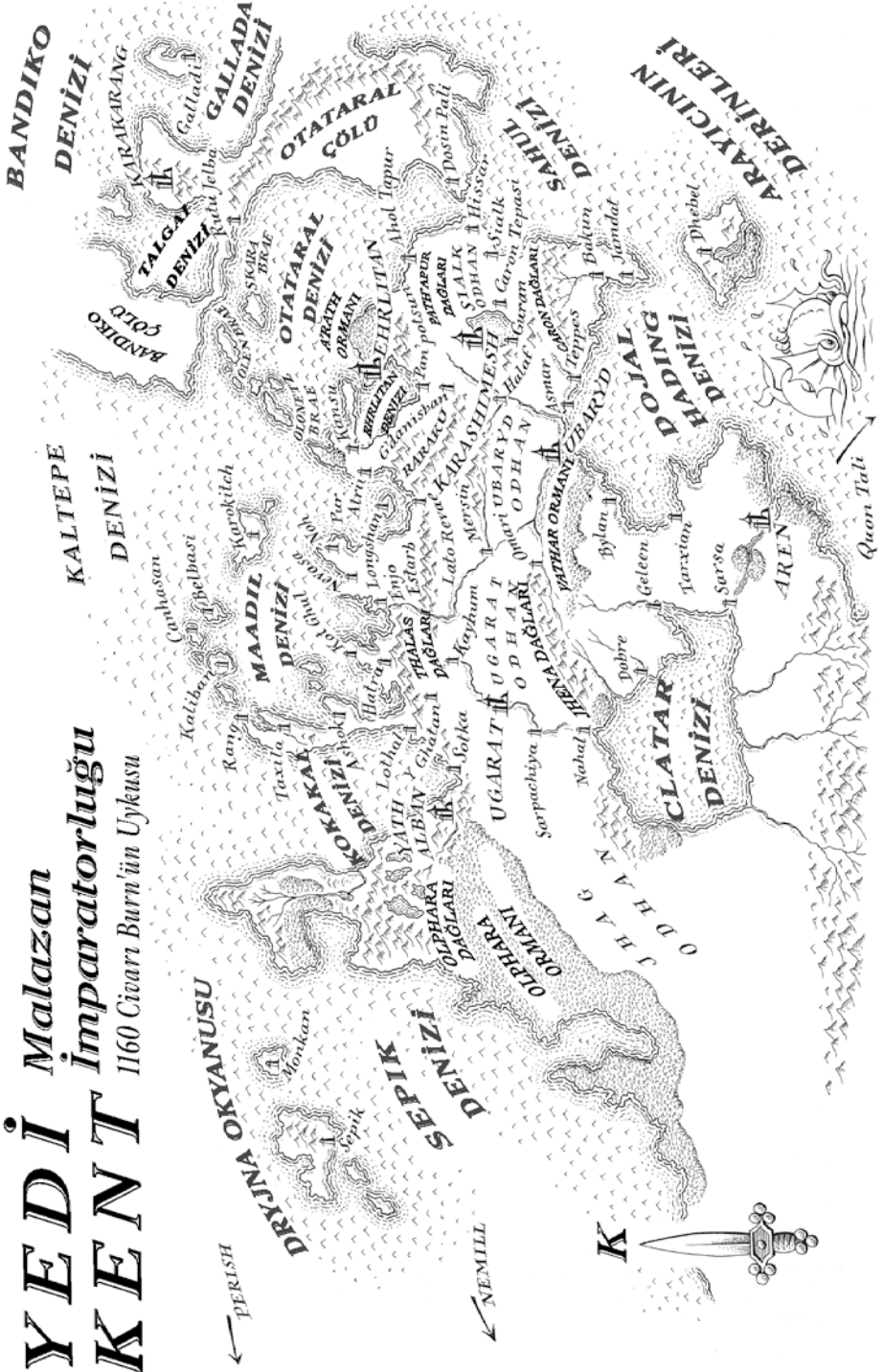
K

DRIFT
AVALLI

YE Dİ MALAZAN KENT

1160 Cıvarı Burn'ün Uykusu

K

Yumruk Yolu

tarla ve
otlaklar

Mock'un Uçurumu

Bağlar

Baki Yukarı
Malikaneler

Kuzgun
Tepe
Parkı

Yosunlu
Tora
Parkı

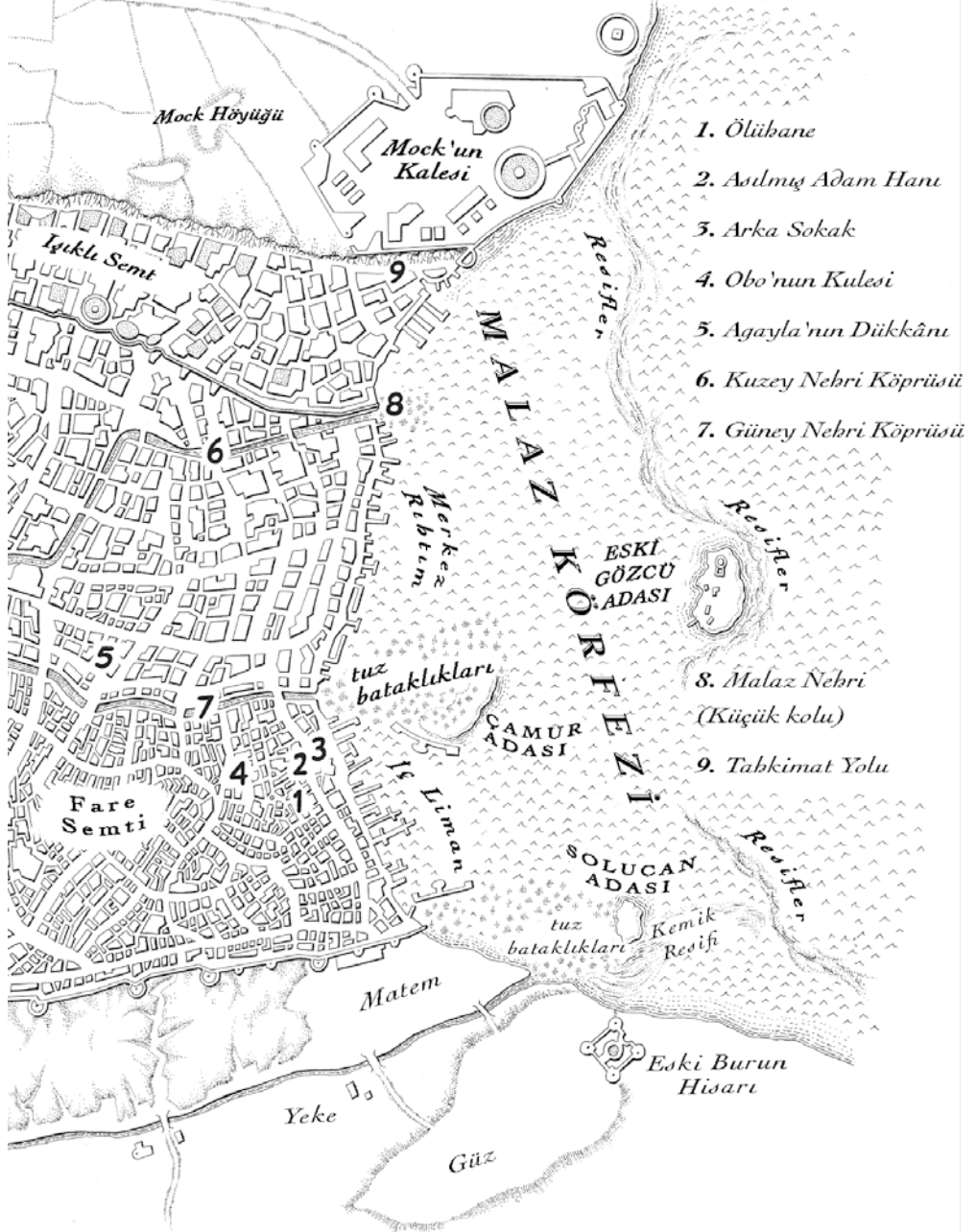
Sirt Surları

Kızılmağara Nebri

MALAZ KENT

1150 civarı Burn'ün Uykusu Sonrası

1. Ölübane
2. Asılmış Adam Hanı
3. Arka Sokak
4. Obo'nun Kulesi
5. Ağayla'nun Dükkânı
6. Kuzey Nebri Köprüsü
7. Güney Nebri Köprüsü

8. Malaz Nehri (Küçük kolu)
9. Tabkimat Yolu

Courtney Welch'e.
Müziđi hiç kesme, dostum.

TEŞEKKÜR

Ön taslak okurlarım Chris, Mark, Rick, Courtney ve Ejderhalar Destesi'nin işleyişiyle değişkenlerinin tam listesinde paha biçilmez bir rol oynamış Bill de dahil olmak üzere alışıldık tayfaya teşekkürler – ama dinle, Bill, artık yağmur altında kilometrelerce yürümek yok, tamam mı? Son derece titiz incelediği için Cam Esslemont'a – en azından birimizin zaman akışını doğru bilmesine sevindim. Her zamanki gibi Clare'e ve Bowen'a. Bir tanesini daha atlatmamı sağladıkları için Bar Italia çalışanlarına – üç kısa romanla, dört romanla ve yirmi iki bin latteyle nasıl bir yolculuktu o öyle, değil mi? Dostlukları için Steve, Perry ve Ross Donaldson'a. Her seferinde iyi iş çıkardıkları için Simon Taylor, Patrick Walsh ve Howard Morhaim'a.

KARAKTERLER

MALAZANLAR

İmparatoriçe Laseen, Malazan İmparatorluğu'nun hükümdarı
Muavin Tavore, On Dördüncü Ordu komutanı
Yumruk Keneb, tümen komutanı
Yumruk Blistig, tümen komutanı
Yumruk Tene Baralta, tümen komutanı
Yumruk Temul, tümen komutanı
Nil, bir Wickan bağcısı
Nether, bir Wickan cadısı
T'amber, Tavore'un yaveri
Lostara Yil, İnci'nin yaveri
İnci (Pearl), bir Pençe
Nok, İmparatorluk Filosu Amirali

Banaschar, eski bir D'rek rahibi
Hellian, Kartool şehir inzibatında bir çavuş
Urb, Kartool'da bir şehir inzibati
Soluksuz (Breathless), Kartool'da bir şehir inzibati
Alıngan (Touchy), Kartool'da bir şehir inzibati

Tez Ben, On Dördüncü Ordu'da Baş Büyücü
Kalam Mekhar, bir suikastçı
Kurtçuk (Grub), bir evlatlık

ON DÖRDÜNCÜ ORDU'DA BELLİ BAŞLI ASKERLER

Yüzbaşı Sevecen (Kindly), Ashok Alayı
Teğmen Pores, Ashok Alayı
Yüzbaşı Faradan Sort
Çavuş Kemancı / Teller

Onbaşı Katran (Tarr)
Huysuz (Cuttle)
Şiše (Bottle)
Koryk
Gülücük (Smiles)
Çavuş Gesler
Onbaşı Bulutlu (Stormy)
Başçavuş Mert Diş (Braven Tooth)
Belki (Maybe)
Kopuzcu (Lutes)
Ebron
Sinn
Kırıntı (Crump)
Çavuş Merhem (Balm)
Onbaşı Ölükoku (Deadsmell)
Gırtlakkesen (Throatlitter)
Masan Gilani

ÖTEKİLER

Barathol Mekhar, bir demirci
Kulat, bir köylü
Nulliss, bir köylü
Hayrith, bir köylü
Chaur, bir köylü

Noto Çıban, Tekkol'un Ordusu'nda bölük baytarı (şifacısı)
Hurlochel, Tekkol'un Ordusu'nda bir muhrip
Yüzbaşı Tatlıdere (Sweetcreek), Tekkol'un Ordusu'nda bir subay
Onbaşı Futhgar, Tekkol'un Ordusu'nda bir subay
Yumruk Rythe Bude, Tekkol'un Ordusu'nda bir subay
Ormuloğun, ressam
Gumble, onun eleştirmeni
Apsalar, bir suikastçı
Telorast, bir ruh
Kaymak (Curdle), bir ruh

Samar Dav bir Ugarat cadısı
Karsa Orlong, bir Teblor savaşçı

Ganath, bir Jaghut
Garez (Spite), bir Tektutan ve Leydi Gipta'nın kız kardeşi

Corabb Bhilan Thenu'alas
Gürzlü Leoman, isyanın son lideri
Yüzbaşı Bozserçe (Dunsparrow), Y'Ghatan şehir inzibatı

Karpolan Demesand, Trygalle Ticaret Loncası
Torahaval Delat, bir Poliel rahibesi

Kesici (Cutter), eskiden Darujhistanlı Crokus
Heboric Hayalet Eller, Treach Destriyani
Scillara, Rarakulu sığınmacı
Genç Felisin, Rarakulu sığınmacı
Grikurbağa (Greyfrog), bir iblis

Mappo Runt, bir Trell
Icarium, bir Jhag
Iskaral Pust, bir Gölge rahibi
Mogora, bir D'iver

Taralack Veed, bir Gral ve İsimsizler'in bir ajanı
Dejim Nebrahl, İlk İmparatorluk'tan bir D'iver T'rolbarahl

Trull Sengar, bir Tiste Edur
Bitik Onrack, bağını koparmış bir T'lan Imass

Ibra Gholan, bir T'lan Imass
Monok Ochem, bir T'lan Imass Kemikbakar
Minala, Gölge Bölüğü komutanı

Tomad Sengar, bir Tiste Edur
Tüy Cadı, bir Letherii köle
Atri-Preda Yan Tovis (Tan [Twilight]), Letherii kuvvetleri komutanı
Yüzbaşı Varat Taun, Tan'ın Komutası'nda subay
Taxilian, bir tercüman
Ahlrada Ahn, Tiste Edurlar arasında bir Tiste Andii casusu
Sathbaro Rangar, Arapay bağcısı
Gerçek olan ne varsa

Bu iniş çağında
Kahramanların geride bırakmadıkları
Ama adlarıyla demirin çınladığı
Ozansı gırtlaklardan
Dururum bu suskun gönülde
Kaybolan nabza hasretle
Toz olan hayatlar
Ve elekten geçen fısıltular
Şanın vefatını duyurur
Şarkılar kesilirken
Azalan yankılarda
Gerçek olan ne varsa
Odalar ve koridorlar
Haykırışlarıma bomboş bakar –
Zira birileri
Hesabını vermelidir
Hesabını vermelidir
Tüm bunların
Birileri

İniş Çağı
Torbora Fethena

GİRİŞ

1164 Burn'ün Uykusu

Istral'fennidahn, Güz Solucanı, D'rek mevsimi

Sha'ik'in Raraku'daki idamından yirmi dört gün sonrası

Kulelerin arasındaki ağlar çok yukarıdan ışıltılı tabakalar hâlinde görülebiliyordu ve denizden esen hafif rüzgâr upuzun telleri titrettikçe Açık Mevsim'in her sabahında olduğu gibi Kartool Kent'e puslu bir yağmur yağıyordu.

İnsan zamanla çoğu şeye alışabilirdi ve adanın onlarca yıl önceki Malazan fethinin ardından bir zamanların kötü şöhretli kulelerine ilk olarak sarı şeritli paralt örümcekleri yerleştiği için o tür ayrıntıları kanıksamaya bol bol vakit olmuştu. Yumruk büyüklüğünde örümcekler her sabah avlarını toplamak için üst katlardaki inlerinden çıkmadan önce yirmi kulenin arasında kıpırtısızca asılı duran martıların ve güvercinlerin görüntüsü bile Kartool Kent vatandaşlarında belli belirsiz bir tiksintiden fazlasını uyandırmıyordu.

Septark Senti şehir inzibatından Çavuş Hellian maalesef buna bir istisnaydı. Hellian hiç şüphesiz tanrıların onun için çizdikleri sefil kadere katıla katıla gülmekten iki büklüm oldukları kanaatindeydi. Şehirde doğan genç kadın her türlü örümceğe korku duyarak lanetlenmiş ve on dokuz yıllık ömrünün tamamını kesintisiz bir dehşet içinde geçirmişti.

Neden çekip gitmiyorsun? Silah arkadaşları ve tanıdıkları bu soruyu sayabileceğinden çok kez sormuşlardı. Fakat iş o kadar basit değildi. Hatta düpedüz imkânsızdı. Limanın suları değiştirilmiş derilerle, ağ parçalarıyla ve sağda solda denize batıp çıkan ıslak, tüylü leşlerle kaplıydı. İç kesimlerde işler daha da beterd. Şehirdeki büküklerinden kaçan genç paraltlar, Kartool'un çevresindeki kireçtaşı kepezlerde yetişkinliğe ulaşmak için çabalarlardı. Genç olmalarına rağmen daha az saldırgan veya zehirli değillerdi. Tüccarlar ve çiftçiler Hellian'a tek bir örümcekle bile karşılaşmadan bütün gün

patikalarda ve yollarda yürüyebileceğini söyleseler de genç kadının umurunda değildi. Hellian tanrıların pusuda beklediklerinin farkındaydı. Tıpkı örümcekler gibi.

Çavuş ayıkken bir şehir inzibatına yakışır bir gayretle çevresindeki detaylara dikkat ederdi. Devamlı sarhoş olmamakla beraber, katıksız ayıklık onun için isteriye bir davet olduğundan, Hellian sarhoşa-yakın ipinin üstünde sallanarak da olsa mütemediyen yürümeye gayret ederdi. Dolayısıyla gündeğumundan önce Serbest Rıhtımlar'a yanaşan ve flamalarına bakılırsa Malaz Adası'ndan gelen gemiden bihaberdi.

Malaz Adası'ndan gelen gemiler başlı başına sıradışı veya dik-kate değer değildi; lakin sonbahar bastırmıştı ve Açık Mevsim'in hâkim rüzgârları güney istikametli rotalarda ilerlemeyi en az iki ay boyunca hemen hemen imkânsız kılmıştı.

Biraz daha az bulanık görseydi –belki de kılıç zoruyla rıhtımlara inmeye vakit ayırsaydı– Hellian, imparatorluğun gemi yapımcılarının son elli yıldır kullanmadıkları bir tarzda olan akıcı hatlara sahip geminin ne alışılagedik bir barka veya ticari gemi, ne de bir askeri dromon olduğunu da bir ihtimal fark edebilirdi. Palamsı pruvası ufacak yılanlara ve solucanlara benzeyen esrarengiz oymalarla süslüydü. Bu paneller geminin neredeyse yarı boyuna kadar küpeştelere geriye uzanıyordu. Köşeli ve garip denebilecek kadar yüksek kıçta yandan takılı bir dümen yekesi mevcuttu. Sayısı bir düzineyi bulan mürettebat denizcilere göre fazlasıyla suskun ve iskelenin yanında salınan gemiden inmeye isteksizdi. Şafaktan biraz önce abor-da kalası uzatılır uzatılmaz yalnız bir figür karaya ayak basmıştı.

Hellian bütün bu ayrıntıları daha sonra fark edecekti. Onu bulan ulak, kanunları çiğnemediği zamanlarda ziyaretçiler için bir rehber olarak tutulma ümidiyle rıhtımlarda oyalanan yerel bir sokak çocuğuydu. Genç kadın eline tutuşturulan parşömen parçasının kaliteli olduğunu hissedebiliyordu. Parşömene yazılmış kısa ve öz mesajın içeriği kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Pekâlâ, evlat, sana bunu veren adamı tarif et.”

“Edemem.”

Hellian arkasındaki köşe başında dikilen dört inzibata göz attı. İçlerinden biri oğlana yaklaştı, yırtık pırtık tuniğinin sırtından tek eliyle kavrayarak çocuğu havaya kaldırıp hızlıca sarstı.

“Yoksa hafızanı mı kaybettin?” diye sordu Hellian. “Umarım öyledir, çünkü para bekliyorsan avucunu yalarsın.”

“Hatırlayamıyorum! Adamın suratına dosdoğru baktım, çavuşum! Ama... neye benzediği aklıma gelmiyor!”

Hellian çocuğu şöyle bir süzdükten sonra homurdanarak arkasına döndü.

İnzibat oğlamı yere indirse de elini çekmedi.

“Bırak gitsin, Urb.”

Oğlan kaçıp gitti.

Hellian peşinden gelmeleri için inzibatlarına üstünkörü el edip yola koyuldu.

Septark Senti şehrin en nezih bölgesiydi ama Hellian’ın gayreti sayesinde değil. Ticari binaların sayısı azdı ve mevcut konutlarda semtin ana caddesine hâkim bir düzine tapınağın müritleriyle destek personeli ikamet ederdi. Canlı kalmak isteyen hırsızlar tapınakları soymazlardı.

Hellian mangasını caddeye çıkarırken tapınaklardan pek çoğunun ne kadar viraneleştiğini yeniden fark etti. Paralt örümcekleri küçükçe kulelerin süslü mimarisinden ve kubbelerinden hoşlanırdı ve görünüşe bakılırsa rahipler savaşı da kaybediyorlardı. İnzibatlar yürüdükçe ayaklarının altında kitinli çerçöpler çıtırdayıp kıtırdıyordu.

Yıllar evvel Istral’fennidahn’ın daha yeni bitmiş ilk gecesini, ada genelini kapsayan bir şenlikle kutlanır, o şenlikte Kartool’un hami tanrıçası Güz Solucanı D’rek’e kurbanlar kesilip adaklar adanır, Koca Tapınak’ın Demidrek unvanlı yüksek rahibi verimli atıklardan oluşan bir halıda yürüyerek şehri turlayan bir kabileye öncülük eder, çıplak ayakları solucan ve kurtçuk dolu çöplere kalkıp inerdi. Çocuklar ara sokaklarda topal köpekleri kovalarlar ve köşeye kısırdıkları hayvanları ölesiye taşlarken bir yandan da tanrıçalarının ismini haykırırlardı. İdama mahkûm suçluların derileri alenen kamçılanarak yüzülür, uzun kemikleri kırılır, sonra da leş yiyici kınkanatlarla ve deniz çıyanlarıyla kaynayan çukurlara atılırlardı. Böcekler o bahtsız kurbanları dört veya beş gün içinde yiyip bitirirdi.

Tabii bütün bunlar Malazan fethinden önceydi. İmparator’un başlıca hedefi D’rek tarikatı olmuştu. Adam Kartool’daki gücün kalbinde Koca Tapınak’ın yer aldığını, adanın usta efsuncularının Demidrek yönetimindeki D’rek rahip ve rahibeleri olduğunu gayet iyi anlamıştı. Dahası, deniz muharebesinden ve ona müteakip istiladan önceki katliam gecesinde –kötü şöhretli Dansçı’nın ve Pen-

çe Hanımı Surly'nin başını çektikleri o gecede– Demidrek de dahil olmak üzere tarikat efsuncularının tamamen ortadan kaldırılması bir tesadüf olmamıştı. Zira Koca Tapınak'ın yüksek rahibi mevkiini henüz kısa süre önce bir iç darbeyle kazanmıştı ve devirdiği rakibi de İmparator'un –o zamanki– yeni Baş Büyücüsü Tayschrenn'den başkası değildi.

Malazan işgalcileri adaya imparatorluk kisvesini örter örtmez bu kutlamalar yasaklandıkları için Hellian onları görmemiş, yalnızca öykülerini dinlemişti ama Kartool Adası'nın medeniyetin zirvesi olduğu uzun zaman öncesinin görkemli günlerinden genç kadına sık sık bahsedilirdi.

Mevcut kötü durumun Malazanların suçu olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Sonbahar adaya ve oranın asık suratlı halkına sahiden de çökmüştü. Sonuçta D'rek tarikatından daha fazlası yok edilmişti. Kölelik kaldırılmış, idam çukurları temizlenip kalıcı olarak kapatılmıştı. Topal köpekleri sahiplendirmekle görevli, özverili oldukları kadar akılsız bir yığın kimseyi ağırlayan bir bina bile vardı.

İnzibatlar Düşler Kraliçesi'nin mütevazı tapınağının ve onun karşısına çöreklenmiş nefret odağı Gölge Tapınağı'nın önünden geçtiler. Eskiden Kartool'da altısı D'rek'e tâbi yedi dine izin verilirdi – zaten semtin adı da buradan geliyordu. Soliel, Poliel, Beru, Burn, Hood ve Fener. Fethin ardından dahası da gelmişti – bahsi geçen ikisine ek olarak Dessembræ, Togg ve Oponn. Şehirdeki yapıların hâlâ en büyüğü olan Koca D'rek Tapınağı acınacak kadar bakımsız bir hâle düşmüştü.

Geniş basamaklı girişin önünde dikilen figür bir Malazan denizcisinin kıyafetini giyiyordu: Rengi atmış su geçirmez güderiler, ince ve hırpani bir keten gömlek. Atkuyruğu yapılp omuzlarının arasından aşağı sarkıtılmış siyah saçları süslemeden yoksundu. Adam yaklaşan gruba doğru döndüğünde çavuş düzgün, mülayim hatlara sahip orta yaşlı bir çehre gördü. Yine de adamın gözlerinde ateşli bir hastalığı hatırlatan belli belirsiz bir tuhafılık vardı.

Hellian mahmur düşüncelerinden kurtulmak için derin bir nefes aldı, ardından yabancıya parşömeni gösterdi. “Sanırım bu seninmiş, öyle mi?”

Adam kafa salladı. “Sen bu semtin inzibat kumandanı mısın?”

Genç kadın gülümsedi. “Çavuş Hellian. Kumandan geçen sene bir ayak iltihabından öldü. Hâlâ yerine gelecek birini bekliyoruz.”

Denizcinin kaşları ironik bir ifadeyle kalktı. “Sorun bir terfiyle de çözülemez mi, Çavuş? Ayıklık bir kumandan için belirleyici bir erdem olsa gerek.”

Helian adamın kabalığına aldırış etmeden, “Notuna Koca Tapınak’ta sorun çıktığını yazmışsın,” dedi ve dev binayı incelemeye döndü. Çift kanatlı kapının kapalı olduğunu fark edince kaşları çatıldı. Bu tür bir şey, hele böyle bir günde emsalsizdi.

“Öyle sanıyorum, Çavuş,” dedi adam.

Helian, alkolden dumanlı kafasına belli belirsiz bir huzursuzluk sızarken, “D’rek’e hürmetlerini sunmaya mı geldin?” diye denizciye sordu. “Kapı kilitli mi? Adın ne ve nerelisin?”

“Adım Banaschar. Malaz Adası’ndanım. Daha bu sabah geldik.”

Arkasındaki inzibatlardan birinin homurdanmasıyla Helian aldığı bilgiyi düşündü. Ardından Banaschar’a daha dikkatli bir bakış attı. “Gemiyle mi? Yılın bu zamanında?”

“Elimizden geldiğince acele ettik, Çavuş. Sanırım Koca Tapınak’a zorla girmemiz gerekiyor.”

“Neden kapıyı çalmıyorsun?”

“Denedim,” yanıtını verdi Banaschar. “Kimse açmadı.”

Helian tereddüde kapıldı. *Koca Tapınak’a zorla girmek mi? Yumruk bunu duyarsa memelerimi tavada kızartır.*

Urb ansızın, “Basamaklarda cansız örümcekler var,” dedi.

Hep birlikte döndüler.

“Hood aşkına,” diye mırıldandı Helian. “Amma da çoklar.” Meraklanan genç kadın yürüyerek yaklaştı. Banaschar peşine takıldı ve hemen sonra mangadakiler de onlara ayak uydurdu.

“Sanki...” Helian başını iki yana salladı.

“Pörsümüşler,” dedi Banaschar. “Çürüyorlar. Çavuş, kapı lütfen.”

Genç kadın hâlâ tereddüt ediyordu. Aklına bir fikir gelince yabancuya dik dik baktı. “Buraya gelmek için elinden geldiğince acele ettiğini söylemiştin. Neden? Bir D’rek müridi misin? Öyleymiş gibi gözüküyorsun. Seni buraya ne getirdi, Banaschar?”

“Bir önsezi, Çavuş. Eskiden... yıllar önce... bir D’rek rahibiydim. Malaz Adası’ndaki Jakatakan tapınağında.”

“Seni ta oradan Kartool’a bir önsezi getirdi, öyle mi? Beni budala mı sandın?”

Adamın gözleri öfkeyle parladı. “Belli ki aldığım kokuyu alamayacak kadar sarhoşsun.” Muhafızları süzdü. “Çavuşunuzun zaafliğini paylaşıyor musunuz, yoksa bu konuda yalnız mıyım?”

Urb'un kaşları çatıktı. “Çavuş, bence kapıyı kırmamız lazım.”
“Kırın öyleyse, kahrolasicalar!”

Hellian inzibatlarının kapıya girişmelerini seyretti. Çıkan gürültü oraya bir kalabalık topladı. Derken Hellian kalabalığın arasından uzun boylu, cüppeli bir kadının çıktığını gördü. Kadının diğer tapınaklardan birinde bir rahibe olduğu belliydi. *Of, gene ne var?*

Fakat kadın gözlerini Banaschar'a dikmişti. Adam da onu fark etti ve yüz ifadesi sertleşerek rahibenin bakışlarına aynen karşılık verdi.

“Burada ne arıyorsun?” diye hesap sordu kadın.

“Hiçbir şey sezmedin mi, Baş Rahibe? Görünen o ki kayıtsızlık hızla yayılan bir hastalık.”

Kadının bakışları kapıya tekmeler atan inzibatlara döndü. “Ne oldu?”

Sağ kanat nihayet kırıldı, ardından son bir tekmeyle geriye devrildi.

Urb'a içeri girmesini işaret eden Hellian onu takip etti. Banaschar da peşlerinden geldi.

Koku boğucuydu. İçerinin alacakaranlığında duvarlara sıçramış koca koca kan lekeleri ve cilalı parkelere saçılmış et parçaları görülebiliyordu. Safra, kan ve dışkı birikintilerinde kumaş parçacıkları ve saç telleri yüzüyordu.

Urb daha iki adım atmışken öylece kalakaldı ve gözlerini içinde durduğu şeyden ayıramadı. Onun yanından geçen Hellian'ın eli kemerine takılı mataraya kendiliğinden uzandı. Banaschar uzanıp onu durdurdu. “Burada olmaz,” dedi.

Genç kadın sertçe onu silkeledi. “Hood'a kadar yolun var,” diye hırıldayıp matarayı aldı, tıpasını çıkardı ve üç kısa fırt çekti. “Onbaşı, git Binbaşı Charl'ı bul. Bölgeyi emniyete alacak bir müfreze-ye ihtiyacımız olacak. Ayrıca Yumruk'a haber göndersinler. Buraya birkaç büyücünün gelmesini istiyorum.”

“Çavuş,” dedi Banaschar, “bu rahiplere özel bir mesele.”

“Aptal olma.” Genç kadın kalan inzibatlarına el etti. “Bir arama yürütün. Bakın bakalım sağ kalan birileri—”

“Hiç yok,” diye duyurdu Banaschar. “Düşler Kraliçesi Baş Rahibesi çoktan gitti, Çavuş. Buna göre tüm tapınaklara da bilgi verilecek. Soruşturmalar başlatılacak.”

“Ne tür soruşturmalar?” diye sordu Hellian.

Adam yüzünü buruşturdu. “Rahiplere özel türden.”

“Peki ya sen?”

“Ben göreceğimi gördüm,” dedi adam.

Hellian katliam sahnesini gözleriyle tarayarak, “Bir yere gitmeyi aklından bile geçirme, Banaschar,” dedi. “Eskiden Açık Mevsim’in ilk gecesi Koca Tapınak’ta bir seks âlemi düzenlenirdi. Anlaşılan işler çığrından çıkmış.” Mataradan iki kısa fırt daha çekmesiyle mübarek uyuşukluk nihayet kendini gösterdi. “Cevaplaman gereken bir yığın soru—”

Urb’un sesi araya girdi. “Herif gitmiş, Çavuş.”

Hellian hızla arkasına döndü. “Kahretsin! Gözünü hergelenin üstünde tutmuyor muydun, Urb?”

İri yarı adam ellerini iki yana açtı. “Sen adama laf anlatıyordun, Çavuş. Ben öndeki kalabalığı gözlüyordum. Yanımdan geçmediği kesin.”

“Bir eşkâlini çıkar. Onun bulunmasını istiyorum.”

Urb’un alnı kırıştı. “Şey, neye benzediğini hatırlamıyorum.”

“Kahretsin, ben de.” Hellian az öncesine kadar Banaschar’ın durduğu noktaya yürüdü ve adamın kanlı ayak izlerine gözlerini kısarak baktı. İzler hiçbir yere gitmiyordu.

Sihir. Hellian sihirden nefret ederdi. “Şu an ne duyuyorum biliyor musun, Urb?”

“Hayır.”

“Yumruk’u duyuyorum. Işık çalıyor. Neden ışık çaldığını biliyor musun?”

“Hayır. Dinle, Çavuş—”

“Kızartma tavası yüzünden, Urb. Tavanın tatlı mı tatlı cızırtısı onu çok mutlu ediyor.”

“Çavuş—”

“Sence bizi nereye atar? Korel’e mi? Bak orası altüst durumda. Belki Genabackis’e. Gerçi orası biraz yatıştı. Yedi Kent de olabilir.” Genç kadın mataradaki armut brendisini bitirdi. “Yine de kesin olan bir şey var. Kılıçlarımızı bilesek iyi ederiz, Urb.”

Ötedeki sokaktan ağır çizmelerin patırtısı duyuldu. En az yarım düzine manga oraya geliyordu.

“Gemilerde çok fazla örümcek olmaz, değil mi, Urb?” O tarafa göz atan Hellian mahmurluğuna direnerek adamın yüzündeki mutsuz ifadeyi inceledi. “Doğru, değil mi? Bana yanılmadığımı söylese-ne, canı çıkasınca.”

Yüz yıl kadar önce guldindha ağacına yıldırım düşmüş, beyaz ateş bir mızrak gibi ağacın öz odununa kadar inerek kadim gövdeyi ortadan ikiye ayırmıştı. Çöl güneşinin aralıksız ışığı solucan yemiş oduna vurdukça kararmış yanık izleri uzun zaman önce ağarmıştı. Koca koca kabuk parçaları gövdeden soyulmuş, artık tepenin zirvesini engin bir ağ gibi sarmalayan çıplak köklerin üstüne yığılmıştı.

Bir zamanlar yuvarlakken biçimini kaybetmiş olan tepecik havzanın tamamına hâkimdi. Gelişigüzel bir arazinin ortasında son derece kasıtlı bir ada gibi bulunduğu yerde yapayalnız yükseliyordu. Karmakarışık olmuş kayaların, kumlu toprağın ve yılanlar gibi kıvrılan ölü köklerin altında eskiden tabaka duvarlı defin odasını koruyan harpuşa çatlamış, çökerek altındaki boşluğu yutmuş ve böylece içerideki bedenin üstüne muazzam bir ağırlık koymuştu.

Ayak seslerinin o bedene kadar inen titreşimi öylesine nadir bir durumdu ki –belki de geçen sayısız bin yılda yalnızca bir elin parmakları kadar olmuştu– derin uykudaki ruh kıpırdanarak uyandı, ardından yoğun bir şuura kavuşup bir değil bir düzine ayak çiftinin sarp, engebeli yamaçları tırmanarak en sonunda kırık ağacın çevresine toplandığını duyumsadı.

Yaratığı sarmalayan müdafaa sarmalı çarpık ve dolanık olmasına rağmen çok katlı gücünde ısrarcıydı. Yaratığı hapseden kişi titizlikle çalışarak azimli bir kalıcılığa sahip âyinler tasarlamış, onları kanla çizip kaosla beslemişti. O müdafaaların ilelebet dayanması planlanmıştı.

O tür niyetler fânilerin bir gün şerden ya da çaresizlikten yoksun kalacakları –geleceğin hoyrat şimdiki zamandan daha güvenli bir yer olacağı ve geçmişte yaşananların bir daha tekrarlanmayacağı– gibi kusurlu bir inanca dayanan kibirli birer yanılısamaydı. Vücutları yırtık pırtık ve kirli ketenlerle örtülü, başları kukuletalı, yüzleri gri peçelerin ardına gizlenmiş on iki zayıf figür aceleci eylemlere sürüklenmenin getirebileceği risklerin pekâlâ bilincindedi. Maalesef bilincinde oldukları bir diğer şey de çaresizlikti.

Hepsinin kaderinde bu buluşmada konuşmak yazılıydı. Konuşma sırasını da muhtelif yıldızların, gezegenlerin ve takımyıldızların birbirine göre pozisyonları belirlemişti. O gök cisimleri mavi semanın ardında görünmeseler de konumları biliniyordu. Yerlerini aldıktan sonra uzun bir durgunluk ânı geçti, derken İsimsizler'in ilki söz aldı.

“Bir kez daha zaruretin huzurunda duruyoruz. Bunlar uzun za-

man önce görülen ve tüm çabalarımızın boşa çıktığını belli eden örüntüler. Mockra Kovanı adına tahliye âyini başlatıyorum.”

Bu sözler üzerine höyükteki yaratık ani bir şaklama hissetti ve uyanmış şuur birdenbire kendi kimliğini keşfetti. Adı Dejim Nebrahl'dı. İlk İmparatorluk'un ölümünün arifesinde doğmuştu. O esnada ötedeki şehrin sokakları yanıyor ve çığlıklar fasılasız katliamı duyuruyordu, zira T'lan Imasslar gelmiş bulunuyordu.

Yedi ruhlu bir çocuk olarak tam bir hikmetle doğmuş Dejim Nebrahl, annesinin hızla soğuyan ölüsünden kan revan içinde titreyerek kalkıyordu. Bir çocuktuktu. Bir gudubet.

T'rolbarahllar – Kara Tazılar İmparator'un zihninde şekillenmeden çok önce bizzat Dessimbelackis'in elinden çıkmış şeytani yaratıklar. T'rolbarahllar – İmparator'un kendi emriyle kökleri kazanmış eciş bücüş hatalar. Kan içerler, insan eti yerlerdi. Buna rağmen Dessimbelackis'in dahi hayal edemeyeceği derinlikte bir kurnazlığa sahiplerdi. O sayede yedi T'rolbarahl bir süreliğine avcılarını atlatmayı becermiş, o süre de ruhlarından birer parçayı Trel Savaşları'nda dul kalan ve bir ailesi olmayan fâni bir kadına, kimsenin farkına varmayacağı, zihni çatlatılabilecek, vücudu bir beslenme kabına çevrilebilecek bir M'ena Mahybe'ye aktarmalarına yetmişti. Yedi çehreli D'iver T'rolbarahl çocuk onun karnında çabucak büyüye bilirdi.

T'lan Imasslar o dehşet gecesinde dünyaya gelen Dejim'i bulsalardı hiç tereddüt etmeden eyleme geçerlerdi: O yedi şeytani ruhu çekip çıkarırlar ve acı dolu bir ebediyete bağlarlardı. Ruhların gücü yavaş yavaş, aşama aşama akıtılarak Jaghutlara karşı aralıksız bir savaş sürdüren T'lan kemikbakarları beslemekte kullanılırdı.

Fakat Dejim Nebrahl kaçmıştı. İlk İmparatorluk'un harabelerinde her gece beslene beslene gücü artmıştı. Büyük Kıyım'dan sağ çıkan az sayıdaki Tektutan ve D'iver de dahil olmak üzere herkesten saklanmıştı, zira onlar bile Dejim'in varlığına katlanmazlardı. Dejim onlardan bazılarıyla da beslenmişti, çünkü onlardan daha akıllı ve hızlıydı. Ah bir de o Deragothlar onun izine rastlamasalardı...

Kara Tazıların o günlerde akıllı bir efendileri vardı. Kapan efesunlarında usta olan o efendi bir görevi kafasına koydu mu asla geri adım atmazdı.

Tek bir hatada Dejim'in özgürlüğü son bulmuştu. Üst üste vurulan bağlar şuurunu elinden almış, onunla beraber bir zamanlar... başka bir şey olduğu bilinci de ortadan kalkmıştı.

Lakin şimdi... *yeniden uyanığım.*

Bir kadın olan ikinci İsimless söz aldı: “Raraku’nun batısında ve güneyinde dört bir yana fersahlarca uzanan engin, dümdüz bir ova var. Kumlar uçup gittiğinde bir milyon kırık çömleğin parçaları açığa çıkar ve ovayı yalınayak katetmek, kandan bir iz bırakmak anlamına gelir. O sahnede hafifletilmemiş hakikatler bulunur. Vahşilikten çıkan yolda... bazı kaplar kırılmalıdır. Konuğun da kanla bir harç ödemesi gerekir. Telas Kovanı’nın gücüne dayanarak tahliye âyini başlatıyorum.”

Höyüğün içindeki Dejim Nebrahl vücudunun farkına vardı. Yıpranmış etler, zorlanan kemikler, keskin mıcırlar, kaygan kumlar, üstünde yatan muazzam ağırlık. *Istırap.*

“Mademki bu açmazı yaratıyoruz,” dedi üçüncü rahip, “çözümünü de ortaya koymalıyız. Kaos hem bu dünyaya hem de bunun ötesindeki her birine çörekleniyor. Gerçeklik denizlerinde çok sayıda katman bulunabilir, bir varoluş bir diğerrinin üstünü kaplar. Kaos fırtınalarla, gelgitlerle ve başıboş akıntılarla tehdit ederek her şeyi feci bir feverana sürükler. Biz akıntılardan birini seçmiş bulunuyoruz. Zincirini koparmış o korkunç gücü ona yön vermek, görülmeden ve karşı konulmadan güzergâhını şekillendirmek için seçtik. Bir kuvveti diğerrinin üstüne salmaya ve böylelikle karşılıklı imhaya yol açmaya niyetliyiz. Bu konuda feci bir sorumluluk üstleniyoruz ama tek başarı umudu bizde, bugün burada yaptıklarımızda yatıyor. Denul Kovanı adına tahliye âyini başlatıyorum.”

Dejim’in vücudundaki acı dindi. Hâlâ kıpırdıyamayan mahsur kalmış D’iver T’rolbarahl etlerinin iyileştğini hissetti.

Bu sefer dördüncü İsimless konuştu. “Onurlu bir hizmetkârın yaklaşan zevali için kederimizi ortaya koymalıyız. Bu ne yazık ki kısa ömürlü ve talihsiz kurbanın hak ettiğine hiç yakışmayan bir keder olmalı. Tabii bizden talep edilen tek keder bu değil. Diğerr konusunda hepimizin durumu kabullendiğimize inanıyorum, yoksa burada bulunmazdık. D’riss Kovanı adına tahliye âyini başlatıyorum.”

Dejim Nebrahl’ın yedi ruhu birbirinden ayrıştı. O bir D’iver’di ama aynı zamanda çok daha fazlasıydı. O yedi ruh bir bütün değildi – gerçi öyle olduğu da söylenebilirdi. Bağımsız lakin bir arada yedi farklı kimlikti.

“İzlediğimiz yolu her yönüyle anlamıyoruz,” dedi beşinci rahibe, “ve noksan soydaşlarımız o yoldaki takiplerinden vazgeçmeme-

liler. Gölgetaht hafife alınamaz – alınmamalıdır. Çok fazla bilgiye sahip. Azathlar hakkında. Belki bizim hakkımızda da. Henüz düşmanımız değil ama bu tek başına onu müttefikimiz kılmaz. O... düzeni bozuyor. Bana kalsa ilk fırsatta varlığını sonlandırırım ama bu fikrimin tarikatımız dahilinde azınlıkta olduğunun farkındayım. Yine de Gölge Âlemi ve onun yeni efendisi hakkında kim benden daha bilinçli olabilir ki? Meanas Kovanı adına tahliye âyini başlatıyorum.”

Böylelikle Dejim gölgelerinin, türemiş yedi aldatıcının, kendisine hayat veren mecburi avdaki pusucularının gücünü idrak etti. O av Dejim’e tok bir karnın ve damarlarını dolduran taze, sıcak kanın çok daha ötesinde bir zevk verirdi. Av... egemenlik sunardı ve egemenliğin tadına da doyum olmazdı.

Altıncı İsimsiz yabancı, uhrevi bir aksanla konuştu. “Fâni âlemlerde gelişen her şey, üzerinde tanrıların yürüdükleri zemini şekillendirir. O nedenle attıkları adımlardan asla emin olamazlar. Lakaları hazırlamak, derin ve ölümcül çukurlar kazmak, İsimsizler’in şekil vereceği tuzaklar ve kapanlar hazırlamak bize düşer, zira biz Azathların elleriyiz, Azathların iradesinin şekillendiricileriyiz. Her şeyi yerli yerinde tutmak, kopanı iyileştirmek, düşmanlarımızı imhaya veya ebedi mahpusluğa yönlendirmek bizim görevimiz. Başarısız olmayacağız. Kırık Kovanı Kurald Emurlahn’ın gücünü çağırıyor ve tahliye âyini başlatıyorum.”

Dünyadan geçen avantajlı yollar, parçalı patikalar vardı ve Dejim bunları güzelce kullanmıştı. Yakında tekrar kullanacaktı. Çok yakında.

Yedinci rahip gümbür gümbür bir sesle, “Barghast, Trel, Tarthemo Toblakai,” dedi. “Bunlar tüm saflık iddialarına karşın İmass kanının sağ kalan uçlarıdır. Böyle iddialar birer uydurmadan ibarettir ama uydurmaların bir amacı vardır. Ayrımları ortaya koyar, önceden yürünmüş ve ileride yürünecek yolları çizerler. Her savaşta sancakların üstünde yer alan amblemleri şekillendirirler ve böylece kıyıma gerekçe üretirler. Dolayısıyla amaçları münasip yalanlar tutmaktır. Tellann Kovanı adına tahliye âyini başlatıyorum.”

Yüreğe ateş düştü, ani bir yaşam çırpıntısı başladı. Soğuk etler ısındı.

“Donmuş dünyalar karanlıkta saklanırlar,” diye geldi sekizinci İsimsiz’in hırıltılı sesi, “ve böylece ölümün sırrını tutarlar. O sır müstesnadır. Ölüm, bilgi olarak çıkagelir. Teşhis, idrak, icabet. Ne

eksik ne de fazla, budur. Belki de çok uzak olmayan bir gelecekte öyle bir zaman gelip çatacak ki, ölüm kendi simasını birden fazla açıdan görecek ve yeni bir şey doğacak. Hood'un Kovanı adına tahliye âyinini başlatıyorum.”

Ölüm. Kara Tazıların efendisi ölümü Dejim'den çalmıştı. O belki de hasret duyulacak bir şeydi. Ama daha değil.

Dokuzuncu rahip yumuşak, oynak bir kahkahayla söze girdi. “Her şeyin başladığı ve en sonunda geri döneceği yer. Gerçek Karanlık'tan doğmuş Kurald Galain Kovanı adına tahliye âyinini başlatıyorum.”

“Ben de Rasha'nın gücüne dayanarak,” diye sabırsızlıkla tısladı onuncu İsimsiz, “tahliye âyinini başlatıyorum!”

Dokuzuncu rahip tekrar güldü.

“Yıldızlar çark ediyor,” dedi on birinci İsimsiz, “ve böylece gerilim tırmanıyor. Yaptığımız her şeyde adalet vardır. Thyrlan Kovanı adına tahliye âyinini başlatıyorum.”

Beklediler. On ikinci İsimsiz henüz konuşmamıştı. Lakin ağzını açacağı yerde insandan başka herşeye benzeyen narin, pas kızılı, pullu bir elle uzandı.

Dejim Nebrahl bir mevcudiyet, yukarıdan sızan duygusuz ve acımasız bir zekâ sezinledi. D'iver'i aniden bir korku sardı.

“Beni duyabiliyor musun, T'rolbarahl?”

Evet.

“Seni serbest bırakacağız ama bu tahliyeye karşılık bize bir ödeme yapmalısın. Reddedersen seni şuursuz hiçliğe geri göndeririz.”

Korku, dehşete dönüştü. *Bana dayattığınız bu ödeme ne?*

“Kabul ediyor musun?”

Ediyorum.

Kadın bunun üzerine ne gerektiğini ona açıkladı. İsteği basit bir şeye benziyordu. Kolayca becerilebilecek ufak çaplı bir görev gibiydi. Dejim Nebrahl'ın içi rahatladı. İşi uzun sürmeyecekti. Sonuçta kurbanlar yakınlardaydı ve bu iş bittiği zaman da D'iver bütün yükümlülüklerden kurtulacak, canı ne isterse yapabilecekti.

Bir zamanlar Garez Bacı adıyla tanınan on ikinci ve son İsimsiz elini indirdi. Orada toplanmış on iki kişi arasında bu melun iblisin ortaya çıkışından bir tek kendisinin sağ kalacağını biliyordu. Zira Dejim Nebrahl'ın karnı aç olacaktı. Bu talihsiz bir durumdu. Talihsiz olan bir diğer şey de –T'rolbarahl'ın saldırmasından hemen önceki kısacık anda– onun kaçışına tanıklık eden yoldaşlarının

hayreti ve hüsranydı. Kadının tabii ki kendince sebepleri vardı. Bunların başlıcası da en azından bir süre daha canlılar arasında kalma arzusuydu. Diğer sebeplerse sadece ve sadece kendisine özeldi.

Ağzını açtı. “Starvald Demelain Kovanı adına tahliye âyini-ni başlatıyorum.” Sözlerinden çıkan entropik bir kuvvet ölü ağaç köklerinden, taştan ve kumdan aşağı inerek muhafazaları art arda çözdü. O kuvvet dünyada otataral olarak bilinirdi.

Dejim Nebrahl canlılar dünyasına yükseldi.

On bir İsimsiz son dualarını etmeye başladı. Çoğu duasını tamamlamamıştı.

Belirli bir mesafedeki küçük bir ateşin önünde bağdaş kurmuş oturan dövme bir savaşçı uzaktan gelen çığlıkların sesini duyunca başını eğdi. Güneye doğru baktı ve alacalı pulları güneşin sönen ışığında parıltıyan bir ejderhanın ufukta dizili tepelerden uyuşukça yükseldiğini gördü. Yaratığın göğe tırmanmasını seyreden savaşçı kaşlarını çattı.

“Kaltak,” diye homurdandı. “Tahmin etmeliydim.”

Çığlıklar kesilirken oturduğu yerde kaykıldı. Kampını çevreleyen kayalık çıkıntılarının arasındaki gölgeler ansızın nahoş, yoğun ve bulanık bir hâl aldı.

Bir Gral savaşçısı ve Eroth soyunun hayatta kalan tek mensubu olan Taralack Veed ağız dolusu balgam toplayıp sol avucuna tükürdü. Ellerini bir araya getirip balgamı eşit oranda yaydı, sonra da onu kullanarak geriye yatık siyah saçlarını karmaşık bir hareketle düzeltti. O öyle yaparken kafasında gezinen sinek sürüsü ürkerek bir anlığına havalandı, sonra tekrar gelip kondu.

Taralack bir süre sonra yaratığın beslenmeyi bitirip yerinden ayrıldığını sezdi. Ayağa kalktı. Üstüne işeyerek ateşi söndürdükten sonra silahlarını toplayıp iblisin izini bulmaya gitti.

Kavşaktaki dağınık kulübelerde yaşayan on sekiz mukim vardı. Sahile paralel uzanan parkurun adı Tapur Yolu’ydu ve kuzeye doğru üç günlük yürüyüş mesafesinde Ahol Tapur şehri bulunuyordu. Terkerlek izleriyle kaplı bir patikadan ibaret olan diğer yol epey daha iç kesimlerdeki Path’Apur Dağları’nı aşar, doğuya uzanarak bu köy-cükten geçer, iki günlük yolculuktan sonra da nihayet Otataral Denizi’nin yanındaki sahil yoluna erişirdi.

Dört asır evvel burada bir köy büyümüşü. O zamanlar güney-

deki sırt ayırt edici tüylü yapraklara sahip sert tahtalı bir ağaçla kaplıydı. Şimdiye dek Yedi Kent'in alt kıtasında soyu tükenmiş o ağaçların odunları bu duruma uygun olarak lahit oymada kullanılırdı ve köy güneyde Hissar'a, batıda Karashimesh'e ve kuzeybatıda Ehrilitan'a kadar ün salmıştı. Lakin son ağaçla beraber sanayi de ölmüştü. Otlar keçilerin boğazlarında kaybolmuş, üst toprak rüzgârlarla savrulup gitmiş ve köy küçülerek tek bir nesilde şimdiki virane hâlini almıştı.

Mekânın on sekiz mukimi artık gelip geçen kervanlara su tedariki, koşum tamiri gibi gittikçe daha az rağbet gören hizmetler sunuyorlardı. İki yıl evvel oraya uğrayan bir Malazan memuru yeni bir yükseltilmiş yol ve bir garnizon karakolu hakkında bir şeyler gevelemişti ama o projeleri motive eden şey, daha sonra başka imparatorluk çabalarıyla sona eren yasadışı ham otataral ticaretiydi.

Kısa zaman önceki isyan, bir ulağın veya oradan geçen bir kanun kaçağının getirdiği tek tük dedikodu haricinde köylülerin toplu şuuruna neredeyse hiç nüfuz etmemişti. Zaten artık öyle kimselerin de köycüğe uğradığı yoktu. Her halükârda isyanlar başkaları içindi.

Hâl böyleyken öğleden kısa bir süre sonra ortaya çıkıp iç kesim yolunun en yakın yükseltisinde dikilen beş figür çabucak fark edildi ve haber kısa sürede topluluğun itibari başkanı olan demircinin kulağına gitti. Barathol Mekhar isimli adam orada doğmamış tek mukimdi. Dış dünyadaki geçmişine dair kendiliğinden belli olanın dışında çok az şey biliniyordu – akiğe varacak kadar koyu teni alt kıtanın yüzlerce, belki de binlerce fersah uzaktaki güneybatı köşesinde bulunan bir kabileye mensup olduğunu ele verirdi. Ayrıca tıpkı yanaklarındaki yara izleri gibi ellerini ve kollarının ön tarafını büzüştüren bıçak kesikleri de askeri bir görünüme sahipti. Barathol az konuşan ve hiçbir konuda fikri olmayan –veya en azından o fikirleri paylaşmayan– biri olarak tanınırdı. Dolayısıyla köycüğün gayriresmi liderliğine uygundu.

İçlerinde hâlâ biraz merak kalmış yarım düzine yetişkinin peşinden geldiği Barathol Mekhar köycüğün sınırına varıncaya kadar tek sokakta yürüdü. Her iki yandaki çoktan terk edilmiş harap binaların çatıları çökmüş, duvarları ufalanıp diplerine kum yığılmıştı. Yaklaşık altmış adım uzakta bekleyen beş figür, kürk pelerininin rüzgârda uçuşan yırtık kenarları haricinde kıpırtısızdı. İksisi mızrak tutarken diğer üçünün sırtında uzun, çift elli kılıçlar asılıydı. Bazılarının uzuvları eksik gibiydi.

Barathol'un gözleri eskisi kadar keskin değildi. Yine de... "Jhelim, Filiad, demirhaneye gidin. Koşmadan yürüyün. Dürülmüş postların arkasında bir sandık var. Kilidini kırın. İçindeki baltayı, kalkanı, eldivenleri ve miğferi alıp getirin. Zincir zırhı boş verin – onu giymeye vakit yok. Haydi, gidin."

Barathol aralarında yaşadığı on bir yıl boyunca hiç kimseye tek seferde bu kadar çok söz söylememişti. Jhelim ve Filiad, demircinin geniş sırtına ağızları açık bakakaldılar, sonra içlerini kaplayan ani korkuyla arkalarına dönüp tedirgin, sarsak, aşırı geniş adımlarla sokaktan geriye yürüdüler.

Son geçisini oradan geçen bir kervandan aldığı bir şişe içkiye karşılık yedi yıl önce kesen ve o zamandan beri hiçbir iş yapmayan Kulat isimli çoban, "Haydutlar," diye fısıldadı. "Belki sadece su istiyorlardır – başka bir şeyimiz yok ki." Konuşurken ağzında tuttuğu küçük, yuvarlak çakıllar şıkırdadı.

"Su istemiyorlar," dedi Barathol. "Geri kalanınız, gidip silahların – artık ne bulursanız. Hayır, boş verin. Evlerinize gidin yeter. Oradan çıkmayın."

Ötekiler dağılırken Kulat, "Neyi bekliyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti demirci.

"Eh, daha önce hiç görmediğim bir kabileye mensup gibiler." Çoban bir süre taşlarını emdi. "Üzerlerindeki kürkler – hava kürk giymek için biraz sıcak değil mi? Bir de başlarındaki kemik miğferler–"

"Miğferleri kemikten mi? Gözlerin benimkilerden daha iyi görüyor, Kulat."

"Zaten çalışan tek şeyim onlar, Barathol. Epey de bodurlarmış. Belki sen kabilelerini tanımışsındır, ha?"

Demirci kafa salladı. O sırada arkalarındaki köyden Jhelim ve Filiad'ın geldiklerini işitti. Koşturan ikili nefes nefeseydi. Barathol, çobanın sorusuna cevaben, "Galiba tanıdım," dedi.

"Bela çıkaracaklar mı?"

Çift başlı bir baltanın ağırlığı altında debelenen Jhelim, demircinin görüş alanına girdi. Baltanın sapına demir şeritler sarılı, ağırlıklı topuza bir zincir ilmik takılıydı. İyice bilenmiş Aren çeliğinden kesici kenarlar gümüş gibi parlıyordu. Silahın tepesinden bir arbalet okunun başını andıran üç uçlu bir batırma kazığı çıkıntı yapıyordu. Genç adam silaha eski İmparator'un asasıymış gibi bön bön bakıyordu.

Jhelim'in yanındaki Filiad demir pullu eldivenler, yuvarlak bir kalkan ve kamailli*, mazgal vizörlü bir miğfer taşıyordu.

Barathol eldivenleri alıp çekiştirerek taktı. Dalgalı pullar menteşeli bir dirsekliğe kadar uzanıyor, eldivenler eklem yerinin hemen yukarısına bağlanarak sabitleniyordu. Yenlerin alt tarafında siyah demirden yapılmış çentikli birer çubuk bulunuyor, bu çubuklar bilekten dirsekliğe kadar çıkıyordu. Barathol eldivenlerin ardından miğferi aldı ve kaşlarını çattı. “Muflonlu astarı unutmmuşsun.” Miğferi geri verdi. “Kalkanı uzat – koluma bağla, kahrolasınca. Daha sıkı. Tamam.”

Demirci son olarak baltaya uzandı. Jhelim silahı Barathol'un sağ eline kadar kaldırabilmek için her iki kolunu ve bütün kuvvetini kullanmak zorunda kaldı. Barathol elini ilmikten geçirdi, zinciri iki kez bileğine sardıktan sonra sapı kavradı ve baltayı Jhelim'in parmakları arasından gördüğü kadarıyla zahmetsizce aldı. İki adama, “Gidin buradan,” dedi.

Kulat orada kaldı. “Artık yaklaşıyorlar, Barathol.”

Demirci bakışlarını figürlerden ayırmamıştı. “O kadar kör değilim, ihtiyar.”

“Hâlâ burada dikildiğine göre öyle olmalısın. Kabileyi tanıdığını söylüyorsun – sakın senin için gelmiş olmasınlar? Eski bir kan davası yüzünden?”

“Mümkün,” diye kabullendi Barathol. “Eğer öyleyse geri kalanınıza muhtemelen bir şey olmaz. Benimle işlerini bitirdiklerinde çekip giderler.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Değilim.” Barathol baltayı kaldırıp hazırda tuttu. “T'lan Imasslar söz konusuyken hiçbir şeyden emin olmanın yolu yoktur.”

* (İng.) *Camail*: Miğferin altın takılan, uzunluğuna göre boyunla beraber omuzları da koruyan zincir örgü. –çn

BİRİNCİ KİTAP

BİN PARMAKLI TANRI

Dolambaçlı yoldan indim vadiye,
Alçak taş duvarların çiftlikleri ve ambarları ayırdığı yere
Ölçülü her arsanın planda bir yeri vardı
Orada yaşayan herkesin iyi anladığı,
Gündüzleri seyahatlerine ve selamlarına rehberlik eden
En karanlık gecelerde de tanıdık bir el uzatan
Evin kapısına ve oynayan köpeklere giderken.
Yaşlı bir adam sesleninceye dek yürüdüm
İşinden doğrulup meydan okuyan,
Hesabını ve hükmünü saptırmak için gülümseyerek
İstedim ondan ne biliyorsa anlatsın bana
Batıdaki topraklara, vadinin ötesine dair,
İçi rahatlayıp şehirler olduğunu söyledi oralarda,
Koskoca ve fıkır fıkır her türlü tuhaflıkla,
Bir kral ve didişen ruhbanlıklar da varmış, Ve dedi ki bana
Bir defasında biz toz bulutu görmüş
Muharebeye giderken geçen bir ordudan yükselen
Eminmiş güney ayazında bir yerde çatışıldığından,
Böylece bildiği ne varsa öğrendim ama fazla değildi,
Doğduğundan beri vadinin ötesine hiç geçmemiş
Şimdiye dek hiç bilmezmiş ve,
Doğrusu merak da etmemiş.
Plan soysuzlar için her yer ve zamanda
Cereyan ederken bu böyleymiş.
Lakin adamın soracak kadar nefesi vardı
Kim olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi Bir de nereye gittiğimi,
Bana silik bir tebessümle cevap verdirdi
Fıkır fıkır şehirlere yol aldığımı ama evvela
Buradan geçmem gerektiğini ve adam henüz fark etmemişti
Köpeklerinin yerde kıpırtısız yattığını,
Sorsaydı söyledim geldiğimi,
Ben, Vebanın Hanımı, bu da ne yazık
Çok daha büyük bir planın kanıtıydı.

Poliel'in İzni
Balıkçı kel Tath

1

Sokaklar bugünlerde yalan dolu.

Baş Büyücü Tayschrenn, İmparatoriçe Laseen'in Taç
Giyme Töreni
İmparatorluk Tarihçisi Duiker'in Kaydıyla

1164 Burn'un Uykusu

Sha'ik'in idamından elli sekiz gün sonrası

Başiboş rüzgârlar günün daha erken saatlerinde tozları kaldırıp havalandırmıştı ve Ehrlitan'ın iç kesime dönük doğu kapısına gelen herkesin hem kıyafeti hem de cildi kızıl kumtaşı tepelerinin rengine boyalıydı. Tüccarlar, hacılar, çobanlar ve yolcular çalkantılı pusun içinden çıkarak inzibatların önünde birbiri ardına yoktan var olurcasına beliriyor, başlarını önlerine eğip lekeli keten kıvrımlarla örtülü gözlerini iyice kısarak şehir kapısının kuytulduğuna yürüyordu. Âdeta pas tozuyla kaplanmış keçiler çobanlarını sendeleyerek takip ediyor, atlar ve öküzler sarkık kafalarıyla ve gerek burun deliklerinin gerekse gözlerinin etrafını sarmış kumlu çapak halkalarıyla çıkageliyor, kasalarındaki aşınmış kalasların arasından kum dökülen kağnılar gıcırdayarak ilerliyordu. Onları öylece seyreden inzibatlar sadece nöbetlerinin sonunu ve yerine getirilmiş bir görevin mükâfatu olarak akabinde yapacakları banyoyu, yiyecekleri yemeği, girecekleri sıcak koynu düşünüyorlardı.

Yayan gelen kadın dikkat çekmişti ama yanlış sebeplerle. Dar ipeklere bürünmüş, bir eşarpla başını sarmalayıp yüzünü örtmüş kadın sırf adımlarının zarafetinden ve kalçalarının salınımından olsa bile ikinci kez bakılmaya değerdi. Erkek ve hayal güçlerinin kölesi olan inzibatlar geri kalan eksikleri bizzat tamamlıyorlardı.

Kadın onların geçici ilgisini fark edince endişelenmemesine yetecek kadarını anladı. İnzibatlardan biri veya ikisi birden kadın olsaydı işi zorlaşırdı. Kadın inzibatlar onun kente neden bu kapıdan girdiğini pekâlâ merak edebilirlerdi. Sonuçta yürüdüğü yol fersahlar boyunca kavruk ve neredeyse cansız tepelerden geçiyor, sonra da yine fersahlar boyunca ekseriyetle gayrimeskun bir maki ormanına paralel uzanıyordu. Yolcunun hiçbir malzeme taşımaması ve mokasenlerinin esnek kösesinin neredeyse hiç aşınmamış olması da gelişini daha sıradışı kılıyordu. İnzibatlar kadın olsalardı onu alıkoyabilirler ve kadın da hiçbirine doğru cevap veremeyeceği bazı zor sorularla karşılaşabilirdi.

Neyse ki inzibatlar şansına erkekti. Şanslı olduğu bir diğer şey de yolcuyu sokağa kadar takip eden bakışlara şüphe karışmaması ama aynı zamanda kadının dolgun suretini hayalen de olsa harıl harıl soymasıydı. Üstelik kadının bunun için kalçalarını oynatırken hareketlerini azıcık abartması kâfiydi.

Yolcu bir kavşağa varınca sola döndü ve az sonra inzibatların görüş alanının dışına çıktı. Rüzgâr şehrin burasında daha yumuşak esiyor ama incecik kum taneleri yukarıdan yağarak her şeyi tek renkli bir tozla kaplamayı sürdürüyordu. Kalabalıkların arasından geçerek yoluna devam eden kadının rotası Jen'rahb'a, yani Ehrli-tan'ın merkezi talına doğru aşamalı olarak içe dönük bir spiral izliyordu. Devasa boyutlardaki çok katlı harabenin yegâne sakinleri hem dört hem de iki bacaklı haşaratlardı. Nihayet çökmüş binaların görüş alanına ulaşan kadın yakınlarda bir han buldu. Mütevazı bir sunuma sahip han birinci kattaki odalarında birkaç fahişe ve zemin kattaki tavernasında bir düzine kadar müdavim bulunduran yerel bir müessese olmak haricinde her türlü hırstan yoksundu.

Taverna girişinin yanında küçük bir bahçeye açılan kemerli bir geçit vardı. Bu geçide giren kadın giysilerindeki tozu silkeledi, sonra da kesik kesik şırıldayan bir umumi çeşmenin altındaki alüvyonlu su dolu sığ leğene kadar yürüdü. Orada eşarbını çözdü ve yüzüne gözlerindeki yanmanın geçmesine yetecek kadar su çarptı.

Geçitten geri dönen kadın bu sefer de tavernaya girdi.

Alçı kaplı alçak tavanın altında ateş, yağ feneri, durhang, itralbe ve pasyaparak dumanlarının uçuştığı kasvetli mekânın dörtte üçü doluydu ve bütün masalar kullanılıyordu. Kadından kısa bir süre önce içeri girmiş bir genç, o sırada kıl payı sağ çıktığı bir serüveni

ballandıra ballandıra anlatıyordu. Delikanlının ve dinleyicilerinin yanlarından geçerken bunu fark eden kadın belki de niyetlendiğinden daha kederli bir tebessüm etmekten kaçınmadı.

Barda bir yer bulup işletmeciyi eliyle yanına çağırdı. Gelip karşısında duran adama aksansız bir Ehrlitancayla bir şişe pirinç şarabı sipariş ederken barmen onu dikkatle süzdü.

Kadının isteği üzerine tezgâhın altına uzanarak şişe şingirtuları arasında Malazanca konuştu. “Umarım adına yaraşır bir şey beklemiyorsundur, evlat.” Doğrulup bir kil şişenin tozunu süpürdü, ardından tıpayı inceledi. “En azından bunun ağzı hâlâ kapalı.”

Kadın, yerel lehçeyle konuşmayı sürdürerek, “İşimi görür,” dedi. Barın üstüne üç gümüş hilal bıraktı.

“Hepsini içmeyi mi planlıyorsun?”

“Bana üst katta yatacak bir oda lazım,” cevabını veren kadın tıpayı çekip çıkarırken barmen önüne teneke bir maşrapa bıraktı. “Kapısında kilit olan bir tane,” diye ekledi.

“Öyleyse Oponn yüzüne gülüyor,” dedi adam. “Bir tanesi daha yeni boşaldı.”

“Güzel.”

“Dujek’in ordusundan mısın?” diye sordu adam.

Kadın kehribar sarısı, bir nebze bulanık şaraptan bir içimlik doldurdu. “Hayır. Niye ki, hâlâ buradalar mı?”

“Sadece kuyruğu,” diye yanıtladı barmen. “Ana kol altı gün önce gitti. Tabii geride bir garnizon bıraktılar. Merakım o yüzden—”

“Hiçbir orduya mensup değilim.”

Adam garip bir sertliğe ve pesliğe sahip o ses tonunu duyunca sustu. Çok geçmeden başka bir müşteriyle ilgilenmeye gitti.

Kadın içkisini içti. Şişeyi yavaş yavaş tüketirken dışarıdaki ışık azaldı, taverna iyice kalabalıklaştı, sesler giderek yükseldi, dirsekler ve omuzlar gerektiğinden daha sık birbirine çarpar oldu. Üstünkörü ellemelere aldırış etmeyen kadın gözlerini önündeki maşrapadan ayırmadı.

En sonunda içkisi bitti. Dönüp sarsak adımlarla sıkış tepiş bedenlerin arasından geçerek nihayet merdivenlere ulaştı. Bir eliyle derme çatma tırabzana tutunarak basamakları ihtiyatla çıkarken, hiç şaşırmadan birinin peşinden geldiğini hayal meyal fark etti.

Sahanlıkta sırtını bir duvara yasladı.

Yanına gelen yabancımanın suratında hâlâ aptal bir sırıtış vardı.

Bir bıçak ucu sol gözünün altındaki deriye bastırınca o sırtış donakaldı.

“Aşağı in,” dedi kadın.

Adamın yanağından akan kandan bir damla çene çıkıntısında toplandı. Titreyen adam bıçak ucunun daha da derine girmesiyle kasıldı. “Lütfen,” diye fısıldadı.

Hafifçe sallanan kadın kazara yabancının yanağını yardı. Neyse ki bunu yukarıdaki göze doğru değil de aşağıya doğru yapmıştı. Bir çılgılık atıp geri geri yalpalayan adam kanı durdurmaya çalışarak ellerini yüzüne götürdü, sonra da merdivenden apar topar indi.

Aşağıdan bağrışlar, ardından sert bir kahkaha yükseldi.

Elindeki bıçağı inceleyen kadın onun nereden geldiğini ve şu an üstünde kimin kanının ışıldadığını merak etti.

Önemi yoktu.

Odasını aramaya çıktı ve sonunda buldu.

Jhag Odhan'dan doğan ve güneşin ters yönünde döne döne Yedi Kent'in alt kıtasının merkezine doğru ilerleyen devasa toz fırtınası doğaldı. Rüzgârlar Raraku Kutsal Çölü'nü –artık bir deniz olan çölü– çevreleyen tepelerin, kayalıkların ve eski dağların doğu yamacından kuzeye eserek sırtın genişliği boyunca Pan'potsun ve G'danisban şehirlerinden görülebilen bir şimşek savaşına tutuştu. Batıya sapan fırtınanın yaydığı kıvrır kıvrır kollardan biri Ehrlitan'ı vurduktan sonra Ehrlitan Denizi'nin üzerinde etkisini yitirirken bir diğeri Pur Atrii şehrine kadar uzandı. Fırtınanın ana gövdesi tekrar iç kesimlere dönerken gücünü bir kez daha toplayıp Thalas Dağları'nın kuzey yamacını kamçıladi, Hatra ve Y'Ghatan kentlerini yutup son bir kez güneye saptı. Bu doğal fırtına belki de Raraku'nun eski ruhlarından son bir armağandı.

Gürzlü Leoman'ın kaçan ordusu o armağana sığınarak günlerce amansız rüzgârda at sürmüş, günler haftalara uzadıkça da dışarıdaki dünya, havada asılı bir kum duvarından ibaret hâle gelmişti. Bu duvar, hatırlattığı şey yüzünden sağ kalanlar için bir burukluk sebebiydi: Sha'ik'in ve Vahiyici Dryjhna'nın çekici olan Hortum. Lakin o buruklukta bile hayat ve kurtuluş gizliydi.

Tavore'un Malazan Ordusu hâlâ peşindeydi ama bunu aceleyle, Sha'ik'in ölümü ve isyanın dağıtılması sonrasında sergilenen pervasızca aptallıkla yapmıyorlardı. Av artık hesaplı bir eylem, imparatorluğa muhalif son örgütlü kuvvete yönelik taktiksel bir tacizdi.